

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRAHAME, KENNETH

Vântul prin săcii / după un roman de Kenneth Grahame ; trad.: Monica Grecu. - București : Unicart, 2018

ISBN 978-606-576-554-2

I. Grecu, Monica (trad.)

821.111

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

După un război în care a luptat Graham
Blair și Brian, Despre autor

Kenneth Grahame, autorul romanului *Vântul prin sălcii*, s-a născut în Edinburgh la data de 8 martie 1859. Era cel de-al treilea copil al unui avocat înstărit, descendent al familiei poetului și preotului James Grahame.

Mama lui Kenneth a murit de scarlatină în 1864, iar tatăl lui, care era alcoolic, nu a fost în stare să aibă grijă de copii, aşa că i-a trimis la Cookham Dene în Berkshire, ca să fie crescuți de bunica lor.

Grahame a fost educat la școala St Edward's din Oxford, dar nu a reușit să intre și la Universitatea Oxford. În schimb, după ce a lucrat o perioadă pentru unchiul lui, la Londra, s-a angajat la Banca Angliei ca funcționar, în 1879. A ajuns Secretar general al Băncii în 1898.

A scris eseuri și povestiri pentru *The Yellow Book* și *National Observer* a lui W. E. Henley. Colecția *Documente păgâne, Epoca de aur și Zile de visare* au fost bine primite de critici cum ar fi Sir Arthur Quiller-Couch, cu care s-a împrietenit mai târziu.

Grahame a creat personajul Broscoiul ca să-l amuze pe fiul lui, dar nu a publicat *Vântul prin sălcii* decât în 1908. Cartea se bazează pe scrisorile pe care i le scria lui Alastair, iar animalele care o populează trăiesc într-o versiune pastorală a Angliei victoriene. Romanul este remarcabil

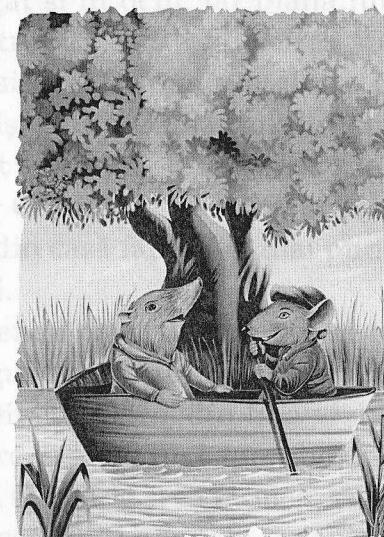
pentru amestecul de misticism, aventură, morală și reamaraderie pe care le împărtășesc eroii.

Versiunea ilustrată pe care v-o prezentăm aduce la viață personajele din carte, făcând lectura cu atât mai interesantă.

După un roman de Kenneth Grahame

ନାରୀ

Vântul prin sălcii

1. Pe malul râului	7
2. La drumul mare	23
3. Codrul sălbatnic	36
4. Domnul Bursuc	48
5. Casă, dulce casă	59
6. Domnul Broscoi	77
7. Fluierașul de la revărsatul zorilor	92
8. Aventurile Broscoiului	107
9. Pe gânduri	111
10. Cu toții la drum	124
11. Broscoiul își continuă aventurile	136
12. Măcar a încercat	154
13. Întoarcerea fiului risipitor	178

să vadă cum îl salutau toți plini de respect și cum nevăstuiciile își aduceau patii la gura vizuinilor că să le spună: „Uite-l pe prieten, pe domnul Broscoi cel grozav!

Și uite-l alături de el și pe neînfricatul luptător, fermecatorul Schobani.

„Cu ce este remunit domn Cărtija, despre care v-a vorbit atât de mulți patru-vuștri?”

Atunci când puținii de nevăstuici erau din calea altora de nevăstuici sau obraznică, mamele lor îi puneau în picioare spunându-le că, dacă nu

Capitolul 1

Pe malul râului

Domnul Cârtiță muncise din greu toată dimineața, căci începuse curățenia de primăvară a căsuței lui. Mai întâi luă măturile, pe urmă pămătufurile de praf și pe urmă se urcă pe scări și pe scaune ca să văruiască, având în mâna o bidinea și o găleată cu var. Îi intrase praful în gât și în ochi, iar blana lui cea neagră era toată stropită cu alb. Îl durea spatele și brațele îi obosiseră. Primăvara zbura pe deasupra lui și se mișca prin pământul din jur, cu spiritul ei neliniștit și plin de dor. Așa că nu-i de mirare că domnul Cârtiță își azvârli cât colo bidineaua și o șterse din casă fără să-și mai pună nici măcar haina pe el.

Îl ademenea ceva de sus, iar el o porni prin tunelul îngust și abrupt care, în cazul lui, corespundealeii cu pietriș din fața vizuinilor acelor animale care locuiau mai aproape de aer și soare.

Se apucă să zgârie și să râcâie, să zgarmene și să scormonească, apoi o luă de la capăt cu zgâriatul și râcâitul, cu zgărmănatul și scormonitul, dând preocupat din lăbuțe și mormăind în sinea lui. Botul îi ajunse afară, la soare, și iată-l

rostogolindu-se fericit în iarba călduță a unei pajiști întinse.

Își zicea: „E mult mai bine decât să văruiești”. Simțea razele fierbinți ale soarelui pe blana cea neagră și moale, vântul ușor îi răcorea fruntea transpirată și, după ce stătuse atât timp închis în vizuina de sub pământ, corul de păsări care cântau vesel îi bucură auzul. Sări pe cele patru picioare, bucuros pentru viață pe care o ducea și încântat că se putea bucura de primăvară, fără să mai fie nevoie să facă nicio curățenie. Plecă peste pajiște și ajunse în partea cealaltă.

Acolo găsi un iepure bătrân care îi ceru o taxă ca să poată trece. Dar se trezi răsturnat de domnul Cârtiță cel nerăbdător și nepăsător, care o luă pe lângă gardul viu, bătându-și joc de iepurii care scoteau capul din vizuini să vadă cine se certă. Pe urmă, iepurii începură să tipe unul la altul:

- Prostule, de ce nu i-ai zis...?
- Păi, de ce nu i-ai zis tu?
- Trebuia să-i amintești de...

Și tot aşa. Dar domnul Cârtiță își continuă drumul peste pajiște, pe lângă gardurile vii și pâlcurile de copaci, pe lângă păsările care-și construiau cuiburi, florile care înmugureau, frunzele care dădeau să iasă – toată lumea era fericită, harnică și lucra la câte ceva.

În loc să-și asculte conștiința care îl îmboldea să văruiască, simțea o imensă bucurie că era singurul leneș printre toți acești cetăteni ocupați. Nu spera la o mai mare fericire când, mergând fără țintă pe drum, ajunse la malul unui râu înspumat. Nu mai văzuse niciodată un râu și i se părea că seamănă cu un animal lung, zvelt și șerpuitor, care alerga și chicotea, gâlgâia și râdea, azvârlindu-se mereu asupra altor tovarăși de năzbâtii, care încercau să se elibereze și erau din nou prinși. Se scutura și tremura cu sclipiri, străluciri și licăriri, cu fâșâieri și învolburări, cu șoapte și bolboroseli.

Domnul Cârtiță era vrăjit, fascinat și uimit. Topăia pe mal, ca un copil care tropăie nerăbdător pe lângă un adult care îl atrage cu povești minunate. La un moment dat obosi și se aşeză pe mal, dar râul încă îi murmura cele mai frumoase povești din lume, care porneau din inima pământului spre a fi spuse mării nesățioase.

Cum sedea el așa pe iarbă și se uita peste râu, îi atrase atenția o gaură întunecoasă de pe malul opus, chiar deasupra marginii apei. Visător, începu să se gândească ce comodă ar fi fost acea locuință pentru un animal cu nevoi puține și care și-ar dori o casă cochetă pe mal, așezată deasupra nivelului de inundație și departe de zgomot și praf.

Deodată, din adâncul ei păru că se vede o sclipire care dispăru pentru un moment, apoi se

zări din nou, ca o steluță. Dar în locul acela era puțin probabil să se afle o stea și era prea mică și prea sclipitoare ca să fie un licurici. Privind spre luminiță, domnul Cârtiță o văzu clipind spre el și descoperi că era un ochi. Apoi, în jurul lui începu să se contureze treptat și o mutriță, ca o ramă în jurul unui tablou. O mutriță maronie cu mustăți.

Era Șobolanul de apă, cu fețisoara lui rotundă și serioasă, cu acea licărire în ochi care îi atrăsesese atenția la început. Avea urechiușe elegante și o blană deasă și mătăsoasă.

Cele două animale se ridicară în picioare și se priviră cu prudență.

Şobolanul dădu bună ziua, iar domnul Cârtiță îi răspunse. Era nou în zona râului și nu prea știa obiceiurile.

Şobolanul nu mai spuse nimic, dar se aplecă și desfăcu o funie de care trase ușor. Apoi se urcă într-o bărcuță, pe care Cârtiță nu o observase. Era vopsită cu albastru pe dinafără și cu alb pe dinăuntru și era exact atât de mare cât să încapă în ea două animale. Lui Cârtiță îi plăcu imediat, chiar dacă încă nu prea înțelegea la ce folosește.

Şobolanul vâsli cu abilitate până pe malul celălalt și se opri. Apoi ridică laba din față în timp ce Cârtiță se apropiu cu băgare de seamă. Spre surpriza și încântarea lui, Cârtiță se trezi la pupa unei bărci adevărate. Spuse că era o zi minunată

și că nu se mai urcase niciodată într-o barcă, la care Șobolanul rămase cu gura căscată:

Cârtiță își frecă lăbuțele de fericire, își umflă pieptul cu un oftat de mulțumire profundă și se lăsă pe spate, pe pernele moi.

- Ce zi grozavă, spuse el.

- Stai aşa, răsunse Șobolanul.

Aruncă o funie printr-un inel prins de debarcader și legă barca de mal, urcă până în vizuina lui și, după scurt timp, reapăru ducând cu greu un coș plin.

Îi spuse lui Cârtiță să pună coșul la picioare, pe urmă se urcă înapoi în barcă. Apoi dezlegă barca și apucă iarăși vâslele.

- Ce-i în el? întrebă Cârtiță mort de curiozitate.

- Pui rece, răsunse scurt Șobolanul, și alte bunătăți: limbă, șuncă, salată, castraveți murați...

- Oprește-te! e prea mult! strigă Cârtiță în extaz.

Şobolanul îl întrebă serios dacă asta era părerea lui. De obicei lua exact aşa un coș în micile lui escapade, iar celealte animale îi spuneau mereu că e meschin.

Dar Cârtiță nu-l asculta. Absorbit de noua aventură, fascinat de arome, de sunete și de soare, își lăsase o lăbuță să atârne în apă și visa cu ochii deschiși. Iar Șobolanul, ca un bun prieten, continua să vâslească liniștit, încercând să nu-l deranjeze.

După vreo jumătate de oră, Șobolanul remarcă hainele cele elegante ale lui Cârtiță și spuse că și